

Arrest

nr. 299 790 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende een bevel tot terugdrijving van 3 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is in België aangekomen op 14 oktober 2023 en was in het bezit van een paspoort met visum C geldig van 14 oktober 2023 tot 27 januari 2024. Zij diende op 16 of 17 oktober 2023 te Heist-op-den-Berg een verklaring van inschrijving in. Op 7 december 2023 werd zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (A.I.)

1.2. Op 22 december 2023 reist verzoekster samen met haar dochter en schoonzoon naar Londen voor een familiebezoek.

1.3. Verzoekster komt op 3 januari 2024 aan op Brussel Nationale Luchthaven. Zij wordt tegengehouden aan de grensdoorlaatpost en er wordt op diezelfde dag een beslissing tot teruggrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Op 3/1/24 om 12:15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende P. (...) V. (...) inspecteur

De heer / mevrouw :

naam S. (...) voornaam R. (...) M. (...) geboren op

(...) 1965 te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk die de

volgende nationaliteit heeft Tanzania (Verenigde Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Tanzania nummer (...) afgegeven te PCO, Zanzibar op : 06.08.2018

afkomstig uit Londen met BA388 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Tanzania, een opgebruikt visum type C (opgebruikte binnenkomsten) en een attest van immatriculatie (bijlage 15) van België. Echter het attest van immatriculatie wordt niet vermeld op bijlage 22 van de Schengrencode bij de lijst van visumvrije documenten voor België. Betrokkene beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document. Betrokkene reist met haar volwassen dochter en volwassen schoonzoon welke de Nederlandse nationaliteit heeft. Echter gezien betrokkene in haar land van origine een aanvraag kan doen voor het bekomen van een vestigingsvisum voor België bij de Belgische vertegenwoordiging is er enkel een tijdelijke scheiding en zodoende geen inbreuk van artikel 8 van het EVRM.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

*In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.*

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Enig middel:

- *schending van de artikelen 3, eerste lid, 1°/2°, 3bis en 62 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de op uitdrukkelijk motivering van administratieve handelingen*
- *schending van de artikelen 8 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*
- *schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;*
- *schending van het beginsel van de materiële motivering en de verplichting tot nauwkeurige, pertinente en afdoende motivering;*
- *schending van het recht om gehoord te worden;*

Doordat, in hoofddorde verwerende partij ten onrechte overgaat tot een beslissing tot terugrijving naar Londen (VK) louter omdat “het attest van immatriculatie van verzoekster niet wordt vermeld op de bijlage 22 van de Schengengrenscore bij de lijst van visumvrije documenten voor België”.

Terwijl dat, het in casu evenwel niet een bijlage van de Schengengrenscore kan betreffen aangezien er geen bijlage 22 bestaat bij de voornoemde code.

Het is geenzins duidelijk op welk juridisch/administratief document de verwerende partij zich precies baseert om de bestreden beslissing juridisch te onderbouwen.

Het is niet duidelijk naar welke “bijlage 22 van de Schengengrenscore” of naar welke “lijst van visumvrije documenten voor België” verwerende partij precies verwijst in de bestreden beslissing;

De bestreden beslissing werd dus niet op voldoende duidelijk en formele wijze gemotiveerd, zodat deze dient te worden nietig verklaard.

Doordat, in ondergeschikte orde, verwerende partij ten onrechte overgaat tot een beslissing tot terugrijving naar Londen (VK) louter omdat het attest van immatriculatie van verzoekster “niet wordt vermeld op de bijlage 22 van de Schengengrenscore bij de lijst van visumvrije documenten voor België”; dat zij zodoende niet over een grensoverschrijdend document beschikt en dat er geen gevaar bestaat op een inbreuk op artikel 8 EVRM bij een eventuele uitvoering van de bestreden beslissing.

Terwijl dat, verzoekster in het bezit was van een voorlopige verblijfstitel - het attest van immatriculatie - dat haar werd afgegeven in het kader van de procedure tot gezinshereniging die zij inmiddels had opgestart in België alwaar zij woont bij haar dochter en schoonzoon.

Een attest van immatriculatie (AI) is een voorlopige Belgische verblijfsvergunning voor niet-EU burgers, die toekomen in België zonder visum D of zonder asielaanvraag.

Zij verkrijgen deze vergunning in afwachting van een definitieve uitspraak over hun verblijf.

Dit attest is ook gekend als de "oranje kaart".

Verzoekster kwam naar België in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging.

De dochter en de schoonzoon van verzoekster hadden inderdaad enige maanden geleden de beslissing genomen om hun moeder/schoonmoeder bij hen in België te laten intrekken omdat zij niet meer voor zich zelf kan zorgen en zij dus afhankelijk was van de steun van dochter en schoonzoon.

In dit kader had de schoonzoon van verzoekster een ten laste neming ondertekend bij de gemeente van Heist-op-den-Berg op grond waarvan de Belgische vertegenwoordiging in Tanzania de voornoemde visum had kunnen afgeven aan verzoekster voor haar vertrek vanuit Tanzania;

Verzoekster heeft inmiddels tijdens haar kort verblijf in België een gezinshereniging aangevraagd via de gemeente Heist-op-den-Berg.

Verzoekster werd vervolgens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en werd ze ingeschreven in het vreemdelingenregister (cfr. attest van gezinssamenstelling van 7 december 2023 afgeleverd door de gemeente Heist-op-den-Berg).

Bij de aflevering van het attest van immatriculatie werd de bijlage 22 (aanvraag langdurig verblijf) van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980) ingehouden door de gemeente Heist-op-den-Berg.

Er werd haar vervolgens een NRN toegekend: NRN (...)

Het type C visum waarmee verzoekster van Tanzania naar België was gereisd is een visum dat geldig is voor een verblijf van een beperkte periode in een EU Schengen lidstaat.

Afhankelijk van de geldigheidsduur kan het type C visum single-entry, double-entry of multiple-entry, or multi-visa zijn.

De visa van verzoekster was een single-entry visum.

Het is inderdaad een feit verzoekster (of eerder haar schoonzoon) te laat opmerkte - pas hij hun terugkeer van Londen (VK) - dat het visum C slechts een single entry toestond en dat het visum dus op het moment dat verzoekster zich op 3 januari 2023 samen met haar dochter en schoonzoon aanbood aan de grenspolitie van Zaventem opgebruikt was.

Op basis van een single-entry visa kan men slechts éénmaal het Schengengrondgebied toetreden en verlaten terwijl dit met een double-entry visum twee keer kan.

Het moge evenwel heel duidelijk zijn dat verzoekster op geen enkel moment noch op geen enkele wijze ook maar getracht heeft de Belgische migratieregels te omzeilen noch om de grenspolitie te Zaventem een verkeerde voorstelling van zaken voor te leggen.

Verzoekster handelde volkomen te goeder trouw toen zij zich aanbood bij de grenspolitie en het is pas toen zij gewezen werd op het feit dat zij louter een single-entry visum kon voorleggen dat zij - of eerder haar schoonzoon - zijn fout inzag.

Toen verzoekster in 2022 haar dochter en schoonzoon was komen bezoeken op grond van een visum C geldig van 6 augustus 2022 tot 19 november 2023 heeft zij haar visum verplichtingen strikt nageleefd. Verzoekster was overigens ook in het bezit van een visum dat haar toeliet het grondgebied van het VK te betreden.

De vraag dringt zich op of verzoekster in deze zaak wel op afdoende wijze gebruik heeft kunnen maken om gehoord te worden door de douanepolitie nu er in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van de eerdere omstandigheden die aan de basis liggen van de afgifte van het visum typ C en die wel degelijk bij de beoordeling van huidige procedure in ogeschouw moeten worden genomen.

Er wordt nergens in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoekster reeds sinds haar aankomst op 14 oktober 2023 een aanvraag tot langdurig verblijf heeft ingediend bij de gemeente Heist-op-den-Berg in België en dat zij in afwachting van die aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 22, later van een attest van immatriculatie op 7 december 2023 en tenslotte een NRN (...).

Het is verder op dit punt niet duidelijk naar welke "bijlage 22 van de Schengengrenscore" of naar welke officiële "lijst van visumvrije documenten voor België" verwerende partij precies verwijst in de bestreden beslissing.

Verzoekster lijkt wel degelijk te beschikken over een geldige machtiging tot verblijf.

Tenslotte, maar zeker niet ten laatste, riskeert verzoekster bij een teruggedrijving naar Londen totaal hulpeloos en alleen achter te blijven.

Zij kent uiteraard niemand in Londen, spreekt geen andere taal dan haar moeder taal en kan lezen noch schrijven.

Vanuit Londen zal verzoekster vervolgens een vlucht moeten ondernemen naar Tanzania waar zij terecht zal komen in een situatie van totale afhankelijkheid van haar dochter en schoonzoon, situatie die dochter en schoonzoon juist trachten te verhelpen door met inachtneming van de Belgische immigratiewetgeving verzoekster naar België te laten komen op 14 oktober 2023 middels een visa op grond waarvan verzoekster vervolgens een aanvraag lang verblijf (gezinshereniging) indiende in België (bijlage 22).

Het is het ook voor de schoonzoon zowat onmogelijk om zijn schoonmoeder te begeleiden op deze reis aangezien hij als voltijdse werknemer al zijn vrije dagen reeds heeft opgenomen.

De dochter van verzoekster daarentegen werkt momenteel niet maar zij staat wel voltijds in voor de dagelijkse zorg van twee zeer kleine kinderen. (cfr attest gezinssamenstelling)

Bij een uitvoering van de bestreden beslissing wordt de procedure van ten laste neming en gezinshereniging onderbroken wat nefaste gevolgen zal kunnen hebben voor het privé – en gezinsleven van verzoekster zoals beschermd door artikel 8 EVRM en dat in casu voorrang moet hebben op andere rechtsregels zoals voorzien door het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 en/of de Schengengrenscore.

Zodat, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd en deze bijgevolg dient te worden nietig verklaard."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert in dit verband aan de bestreden beslissing verwijst naar een "bijlage 22" van de Schengengrenscore. Verzoekster wijst erop dat de Schengengrenscore geen bijlage 22 bevat, zodat niet duidelijk is op welke rechtsregel de bestreden beslissing steunt.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 3, eerste lid, 1/2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...];”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De bestreden beslissing vermeldt aldus wel degelijk de rechtsgrond waarop deze genomen is en vermeldt daarbij dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing preciseert verder dat verzoekster slechts een “opgebruikt” visum type C en een attest van immatriculatie voorlegde. Wat het attest van immatriculatie betreft, wordt gepreciseerd dat dit geen visumvervangend of “grensoverschrijdend” document is. Daarmee wordt op afdoende wijze gemotiveerd welke determinerende juridische en feitelijke overwegingen aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering laat verzoekster immers toe ten volle kennis te nemen van de redenen van de bestreden beslissing en deze motieven te betwisten.

Verzoekster betwist niet dat zij als Tanzaniaans staatsburger bij het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie onderworpen is aan de visumplicht. Zij betwist niet dat het visum waarmee zij op 14 oktober 2023 België binnen kwam slechts geldig was voor één binnenkomst en aldus bij haar nieuwe poging tot binnenkomst op 3 januari 2024 niet langer geldig was. Zij betwist evenmin dat zij enkel een attest van immatriculatie voorlegde.

2.2.3. Het staat buiten betwisting dat verzoekster zich heeft aangeboden aan een grensdoorlaatpost in de zin van artikel 2.8. van de Schengengrenscodex. Artikel 6.1. b), van de Schengengrenscodex bepaalt dat onderdanen van derde landen in het bezit moeten zijn van een geldig visum, indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur. Te dezen wordt niet betwist dat verzoekster, als Tanzaniaans staatsburger, visumplichtig is.

Een attest van immatriculatie is geen geldige verblijfsvergunning in de zin van artikel 6.1.b) van de Schengengrenscodex. Zoals verzoekster zelf uiteenzet in het middel is een attest van immatriculatie een voorlopig verblijfsdocument dat wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing over het verzoek tot gezinshereniging dat zij indiende. Verzoekster weerlegt aldus niet dat zij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot verblijf die haar toelaat zonder geldig visum het grondgebied binnen te komen.

Waar verzoekster er in dit verband op wijst dat de verwijzing naar bijlage 22 van de Schengengrenscodex onjuist is, vermits een dergelijke bijlage niet bestaat, antwoordt de verweerder in zijn nota dat bedoeld wordt de bijlage 22 bij het “Schengenhandboek” met betrekking tot de lijst met visumvrije documenten uitgegeven door lidstaten van de EU (zie: https://ec.europa.eu/home-affairs/system/files/2021-12/handbook-annex-22_en_0.pdf). De Raad merkt echter op dit “Handboek” slechts onderrichtingen aan

de met de grenscontrole belaste ambtenaren bevat. De onnauwkeurigheid in de bestreden beslissing betreft hier slechts een precisering, die geen afbreuk doet aan de kern van de motivering. Ook wanneer geen rekening wordt gehouden met het motief met betrekking tot deze "bijlage 22", steunt de bestreden beslissing nog steeds op afdoende wijze op het motief dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de vreemdelingenwet).

Het kwam de verzoekster toe aan te tonen dat zij wel degelijk in het bezit was van rechtsgeldige binnenkomstdocumenten, hetgeen zij nalaat.

Verzoekster betwist niet dat een attest van immatriculatie geen document is dat een visum kan vervangen bij het overschrijden van een buitengrens. Ze beperkt zich ertoe te melden dat zij zich daar niet ten volle van bewust was tot nadat zij het grondgebied van de Europese Unie reeds had verlaten. In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij ter goede trouw is en zich niet bewust was van het feit dat het visum slechts geldig was voor één binnenkomst, blijkt uit de kopie van het visum in het administratief dossier dat het visum duidelijk vermeldt dat het geldig was voor één binnenkomst in de periode van 14 oktober 2023 tot 27 januari 2024. Verzoekster kon zich daar op eenvoudige wijze van vergewissen.

2.2.4. Waar verzoekster aanvoert dat zij een gezin vormt met haar dochter en haar schoonzoon in België, merkt de Raad op dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verzoekster heeft op eigen initiatief, en voor dat haar aanvraag om verblijf werd goedgekeurd, het grondgebied van de Europese Unie verlaten. Zij diende er dan ook van bewust te zijn dat zij, bij een nieuwe binnenkomst, diende te voldoen aan de wettelijke binnenkomstvoorwaarden.

In de mate verzoekster aanvoert dat zij gescheiden wordt van haar familie en alleen achterblijft, merkt de Raad op dat verzoekster een 58-jarige vrouw is die slechts enkele maanden geleden in het kader van een visum naar België is gekomen en een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Zij woonde tot enkele maanden geleden steeds in Tanzania. In de mate zij betoogt dat zij dreigt helemaal alleen en zonder bestaansmiddelen te stranden in Londen, blijkt uit het verzoekschrift zelf dat verzoekster naar Londen ging om er familie te bezoeken. Zij maakt haar verklaring dan ook niet aannemelijk.

Verder merkt de Raad op dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). *In casu* maakt verzoekster niet aannemelijk dat er sprake is van elementen die haar afhankelijk maken van haar familie in België. Verzoekster heeft tot recent steeds in Tanzania gewoond. In de vragenlijst, afgenomen op 3 januari 2024, verklaarde verzoekster een hoge bloeddruk te hebben. Verder verklaarde ze dat ze financieel wordt ondersteund door haar dochter en schoonzoon en dat haar gezondheid niet meer goed is. In het verzoekschrift wordt niets aangevoerd met betrekking tot een medische aandoening waaraan verzoekster zou leiden en worden er ook geen medische documenten voorgelegd. Er blijkt dan ook niet dat verzoeksters gezondheid van die aard zou zijn dat zij niet meer kan reizen, noch dat zij niet op afstand financieel gesteund zou kunnen worden. Waar wordt aangevoerd dat verzoeksters schoonzoon niet meer over voldoende vakantiedagen beschikt om verzoekster te begeleiden, merkt de Raad op dat dit mogelijk het geval was met betrekking tot de reis naar Londen eind december, maar dat niet aannemelijk wordt gemaakt waarom hij reeds op 10 januari van het nieuwe jaar al zijn vakantiedagen zou hebben opgebruikt. Verzoekster beperkt zich tot algemene verklaringen die zij niet nader toelicht. Het motief dat verzoekster in het land van herkomst een aanvraag kan doen voor een visum, hetgeen enkel een tijdelijke scheiding behelst en geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, is gelet op deze elementen niet kennelijk onredelijk.

2.2.5. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet werd gehoord, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 3 januari 2024 om 12:12 uur werd gehoord met bijstand van een tolk Swahili. Daarnaast

werd zij ook verhoord door de federale politie op dezelfde dag om 10:00 uur. Verzoekster maakt dan ook geen schending van het recht om gehoord te worden aannemelijk.

2.2.6. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

C. VERHAERT